

Vagn Lundbys fiktive beskrivelse af en søsyg sømand:

Han var syg, skulle brække sig, og munden var fyldt med sødt sput. Han kom ud af tæppet til det grå lys, gulvet stod stejlt foran ham, hans kuffert var faldet ned fra bordet, og fra et eller andet sted kom der et brag, det blev ved, svagere og svagere. Maskinen lød anderledes, som om den arbejdede i den fri luft. Kravlende på alle fire op ad gulvet, nåede han hen til døren og fik til sidst fat i håndtaget, og først da begyndte gulvet under ham at rette sig op. Stormen væltede ind mod ham, da han kom halvt udenfor, og samtidig stod hans maveindhold ham ud af munden... Han kom hen til rælingen, faldt ind mod den og fik fat i den og tømte sig igen. Det kom i voldsomme stød ud af ham, fyldte hans mund og næse og svælg, mens han bestandig forsøgte at følge skibets skridninger. En styrtsø rejste sig foran ham og væltede ned over ham og tvang ham i knæ, mens han knugede armene om den glatte rælingskant og ikke desto mindre igen kastede op, kaffe og brød og havvand, som slyngedes tilbage mod ham. Han gled ned på dækket, fik fat i et eller andet og knugede om det med begge hænder, idet maven endnu en gang sendte en række klumper op gennem kroppen til hovedet. Det var et nyt anfald, men efterhånden blev det kun til slim og vand..."

(Fra: Vagn Lundby: Tilbage til Anholt, 1978)

Preben Rather oplevede også søsyge, da han var sømand. Om det fortæller han:

Da jeg startede med at sejle coaster, havde jeg ikke rigtigt sejlet andet end joller på fjorden. Men på min første tur, da vi sejler ud fra Hanstholm, inden vi kommer ud af havnen er jeg søsyg. Det kommer bag på mig... Hvad fanden er det for noget? Der var lidt sø og fordækket kørte sådan op og ned. Det gyngede lidt. Men fra det øjeblik var jeg stort set søsyg i 3 måneder, når vi sejler. Selv da vi ligger fortøjet i Lissabon Havn er jeg søsyg. Det er lidt, sådan... Hvad fanden gør man så? Jeg skal jo arbejde, mens vi sejler. Jeg er i vagtskifte. Morgenvagten fra 4 morgen til 8 morgen, og 4 eftermiddag til 8 aften. Og der skal jeg arbejde. Noget af det jeg skal lave er at gøre lokummer rent indenfor. Og lignende arbejde som ikke hjælper mod søsyge. Det er sådan, at jeg helst skal være 10-12 sekunder fra lokummet, for så kan jeg nå at komme ud og kaste op. Og jeg kaster op hele tiden. Spiser selvfølgelig, men kaster det op igen. Ret hurtigt. Så jeg taber mig også meget. Når jeg ikke er på vagt ligger jeg i køjen. Jeg finder ud af, at hvis jeg ligger i aflåst sideleje, så bevæger jeg mig mindst muligt, og så skal jeg ikke kaste op. Men så begynder jeg at læse om søsyge i skibsbiblioteket. Der er en bog der hedder "Lægebog for søfart". Og snakker med de sømænd jeg sejler med. De er sådan nogle banditter, der lokker mig til at spise alle muligt der smager ad helvedet til når man kaster det op. Blødkogt æg fx. Det er ikke særlig rart at få op igen. Men jeg finder faktisk ud af, at søsyge i meget stor udstrækning er en mental og psykisk betinget lidelse. Det handler om, at man er nervøs, usikker, mangler overblik osv. – der er selvfølgelig også noget med balancen. Derfor hjælper det at kigge ud mod i horisonten, så påvirker man balancen. Eller arbejder udenfor. Da jeg på et tidspunkt begynder jeg at arbejde på dækket, så går det lidt bedre. Hvis jeg arbejder indenfor er det værst. Så hvis man er varm, tør og mæt, så skyldes søsygen det der foregår op i dit eget hoved. Det finder jeg ud af til sidst. Efter mere end tre måneders opkast. Der ligger vi i Hamborg og skal til Sydamerika. Paraguay. Og der tænker jeg: Hvis jeg skal derover skal jeg have styr på den her søsyge. Og min skipper er bekymret for mig. For jeg har tabt mig meget. Jeg er i forvejen høj og tynd. Jeg er meget tynd og svækket. Jeg skal finde ud af hvad der skal ske. Jeg kan sejle med eller jeg kan også tage toget hjem til Danmark. Men så træffer jeg en beslutning. Jeg vil med på den tur! Jeg vil ikke være søsyg mere. Nu stopper den søsyge! Og jeg har ikke været søsyg siden. Med mindre jeg har været kold, haft tømmermænd eller lignende. Det spøjse er, at skipper også kunne blive søsyg. Det var ikke noget, han talte højt om. Det var der ingen der snakkede om. Og der var ingen der gav ham blødkogt æg.

(Interview med Preben Rather- 31/7-2020)